

И оставиъ, и отчааниъ,
Ще та любяъ кат' омалниъ;
Твоей ще вѣдѣхъ вѣчно ровъ.

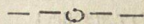
Друга жалба не остава,
Само ты да вѣдѣшь зарава,
И да смѣяъ да живѣяъ

Съ твоа-тъ поменъ и до гроба.

Не жалааъ да та смѣти,
Мой-та горестъ тѣй ужасно;
Саа, тѣй ишиаъ: — к-тъ угаснаъ,

Кат' откършиаъ листъ зеленъ,
Бор' тогазъ изъ бана въздышка
Да въздъхнешъ, пожалаешъ;
На гроба ми да пролѣишь

Една сълъзъ зарадъ мѣня.

По моря са скытамъ ази
Отъ пристанище далеко,
Между вѣрны-тъ талази

Да ма влачатъ въ тъмнинъ.

Ахъ! море-то аровито,
А небе-то е покрито
Съ черны облаци и мрачны,